

Українські Вісті

П'ятниця, 11 липня 1947 р.

UKRAINIAN NEWS

Число 38 (96) Рік III

Часопис виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю

Читайте сьогодні:

Міжнародна інформація (стор. 1).

П. Лимар. Слово на дорогу (стор. 2).

Тр. Філіпс. Люди, відірвані від кореня (стор. 2, 3).

В. К. Чи забезпечено харчуванням світ? (стор. 2).

Улас Самчук. З нагоди П-го З'їзду СУЖ-у (стор. 3).

Николай Угарті. Гріхи безконеchni... (стор. 4).

Адреса редакції й адміністрації: Neu Ulm, Ludwigstrasse 10.

Австралія набиратиме імігрантів з ДП

ЛОНДОН. (Зюдвестфунк). 9 липня. Австралійський міністер в справах іміграції подорожує тепер по Європі. Мета подорожі — набір до Австралії імігрантів з європейських громадян. У Німеччині міністер провадитиме також переговори з представниками англійської і американської військової влади, щоб прийняти до себе чималу кількість ДП з таборів.

Знищать атомові бомби?

ЛЕЙК СAKCEC. (БВС, ГА). 8 липня. Робочий комітет ОН в справах контролі над атомовою енергією принципно погодився на советську пропозицію, що всі запаси атомових бомб мають бути знищені. Пропозицію підтримали Англія, Канада, Австралія, Китай і Бразилія. США і Франція вважали таке рішення покищо за передчасне. Вони пропонували передати атомові бомби до послуг збройних сил ОН. Советський представник Громико виступив проти такої пропозиції. Точний текст советської пропозиції буде обговорено на засіданні „чотирьох“, бо деякі держави вимагали його переддавати.

„Дейлі Гералд“ проти ТАСС

ЛОНДОН. (БВС). 8 липня. Англійський часопис „Дейлі Гералд“ спростовує твердження советської пресою про те, що в останній Паризькій конференції. Часопис висловлює жаль, що советський народ не має доступу до закордонної преси, щоб самому переконатися, чи це справді так. „Дейлі Гералд“ називає твердження агенції ТАСС фальшивими. Якби советський народ мав змогу оглянути англійську пресу, то він побачив би, що в самому „Дейлі Гералд“ промови Молотова приділено 206 рядків, промови Бевіна — 80 рядків, промови Бідо — 37 рядків.

Советський меморандум Швеції

СТОКГОЛЬМ. (РШТ). 8 липня. Советський уряд сьогодні переслав Швеції меморандум, застерігаючи в ньому Швецію від всяких дій, що могли б піти на шкоду шведсько-советському торговельному договору. З цього приводу шведський уряд не опублікував ніяких ближчих даних.

Наради з приводу японського договору

КАНБЕРРА. (БВС). 8 липня. 26 серпня в Канберрі (Австралія) відкривається конференція представників британської спільноти народів. Мета нарад — обмін думок з приводу майбутнього мирного договору з Японією. У нарадах візьмуть участь всі члени британської спільноти народів, що воювали з Японією. Англія зацікавлена, щоб підписати японський мирний договір якнайшвидше.

Таємничі „диски“ над США

ЛОНДОН. (БВС). 8 липня. З Америки надійшли перші повідомлення, що останнім часом над США пролітали дископодібні тіла. Тепер такі самі чулки надходять з Австралії і Південної Африки. Одна жінка в Англії теж твердить, нібито вона бачила, як пролітали такі „диски“ над одним англійським містом. Дехто вважає, що мова йде про дослідження над новими літаками. Інші вважають це за самообман.

Трумен вимагає негайно допустити до США велику кількість європейських ДП

ВАШІНГТОН. (УВ). 8 липня. Вашингтонське радіо „Голос Америки“ переслало сьогодні повідомлення, що президент Трумен звернувся вчора до американського Конгресу з посланням, вимагаючи прийняти терміновий закон про негайне допущення до США великого числа європейських ДП. В посланні Трумена говориться, що переважна більшість ДП походить з північно-східної Європи, балтійських країн, Польщі, Української ССР, Югославії тощо. Через свої політичні переконання вони не можуть повернутися на свою батьківщину. Цих людей не можна довше залишати на поталу в німецьких таборах. Америка мусить їх прийняти. Ці люди пройшли через тоталітарний режим. Свою віру в демократію вони пронесли крізь голод, холод і поневолення. Вони були, крім того, нашими союзниками. Не треба забувати, — сказав президент, — що наша країна теж складається з колишніх емігрантів.

Напередодні нової конференції в Парижі

ЛОНДОН. (Дена-Ройтер, ЮП). 7 липня. З 22 країн, що їх Англія і Франція запросили на 12 липня взяти участь в європейській конференції, досі висловили формальну згоду Ірландія, Італія, Португалія, Греція, Голляндія, Бельгія, Люксембург, Чехо-Словаччина і Туреччина. Фінський кабінет вирішив (із „політичних і географічних“ мотивів) відхилити запрошення. Більшість фінських міністрів згодні з Маршаловим пляном, однак вони тієї думки, що Фінля-

ндія не може прийняти запрошення, доки Советський Союз ставитиметься до нього негативно і не ратифікує мирного договору з Фінляндією.

Міністри закордонних справ і міністри торгівлі Данії, Норвегії і Швеції у середу радитимуться в Копенгагені, чи прийняти запрошення.

ЛОНДОН. (БВС). 8 липня. Згідно з останніми повідомленнями, Австрія, Швейцарія й Ісландія прийняли запрошення взяти участь у Паризь-

кій Конференції. Угорський кабінет сьогодні обговорює питання участі Угорщини в наступних нарадах. Учора московське радіо подало повідомлення советської агенції ТАСС з Букарешту і Парижу, нібито Румунія, Польща й Югославія відмовилися прийняти запрошення. Але Польща й Югославія раді б, мовляв, одержати від Америки кредити без допомоги посередників. Про Болгарію і Фінляндію агенція не згадала.

Бевін застерігає від провокацій

ЛОНДОН. (ДПД - Ройтер, БВС). Промовляючи минулої п'ятниці на прийнятті „Американського товариства“ в Лондоні, з нагоди свята проголошення незалежності США, англійський міністер закордонних справ Е. Бевін зупинився на зовнішньополітичних проблемах.

„США бажать, щоб ми опрацювали плян, згідно з яким можна було б врегулювати всі спірні питання шляхом спільного обговорення фактів, виходячи з принципів здорового розуму“, — сказав Бевін. „Я гадаю, деякі наші друзі в світі фальшиво зрозуміли цю обставину. Вони, здається, думають, що наша любов до миру дає їм право вдатися до про-

вокацій. Нехай же потім вони не дивуються — а цього вчить досвід двох останніх переговорів, — що провокація може зайти дуже далеко.

Одного дня народи скажуть, що їм це остогидло. Прийде час, коли вони скажуть: з нас досить! Отже я кажу своїм друзям, що є іншої думки: обличте провокувати такі ситуації!“

Розмови про „доларову дипломатію“ Бевін назвав „порожньою балаканиною“. Під кінець він сказав: „Я люблю російський народ. Прості люди всього світу прагнуть миру. Навіщо ж розколювати світ на дві частини ідеологіями чи такими ре-

чами, як матеріальний детермінізм або християнська релігія. Америка й Англія і надалі матимуть однакові погляди. Я закликаю великий американський континент продовжувати свою велику місію. Доки я буду англійським міністром закордонних справ, я співпрацюватиму з вами“.

НЬЮ-ІОРК. (ДПД-Ройтер). Промова Бевіна викликала в американській пресі сильний відгук. „Нью-Йорк Гералд Трібюн“ умістив її на першій сторінці під наголовком „Бевін попереджає Советський Союз“. „Нью-Йорк Дейлі Ньюс“ дає такі піднаголовки: „Бевін до росіян. — Не заходьте так далеко!“

Становище в Індонезії непевне

БАТАВІЯ. (АП). 6 липня. З призначенням дотеперішнього міністра оборони д-ра А. Шаріфудіна на голову уряду закінчилася криза індонезького кабінету, що постала наслідком розходжень між Індонезією і Голляндією. Як і його попередник д-р С. Шаріф, Шаріфудін належить до соціалістичної партії. Він був членом усіх кабінетів з початку існування Індонезької республіки; його вважають за політика, що має великий вплив на армію. Одне його ім'я, сказав він, мусить переконати голляндський народ в тім, що індонезці прагнуть миру. Та все ж склад нового кабінету викликав у Гаазі малоохильне враження. Індонезьке міні-

стерство інформації повідомило сьогодні про нові сутічки між голляндськими та індонезькими частинами на східній Яві. Крім того, повідомлено, про прибуття деякого числа

голляндських військових машин до багатьох пунктів на явайському побережжі. Ці частини надіслані для підсилення економічної блокади острова, що її провадять голляндці.

Перон обіцяє економічну допомогу

БУЕНОС-АЙРЕС. (ЮП). 7-го липня. В своїм радіозверненні до народів світу державний президент Перон запевнив, що Аргентина ладна, разом з іншими американськими республіками, духово і матеріально підтримувати миролюбні нації світу. Аргентина ладна, як він сказав, всі свої джерела сировини поставити на службу „міжнародного пляну“.

Президент закликав допомогти економічній відбудові всіх країн, спустошених війною, допомагати, не порушуючи, однак, суверенних прав цих націй. Всіх „капіталістичних і тоталітарних екстремістів“, лівих і правих, треба викорчувати. За словами Перона, Аргентина вважає, що країни, які дуже потерпіли від війни, мають право на краще майбутнє.

* ВАШІНГТОН. (Дена-ІНС). 7 липня. Президент Трумен звернувся сьогодні до Конгресу з посланням, вимагаючи прийняти закон, який уможливив би „значній кількості“ ДП в Німеччині, Австрії й Італії імігрувати до США. В своїм посланні Трумен звертає увагу на те, що ці особи не бажать повертатися на свою батьківщину з політичних мотивів і, крім того, вони бояться бути переслідуваними.

* НЬЮ ДЕЛЛ. (СБС). 7 липня. 9 членів індійського тимчасового уряду оголосили про свою димісію. Серед них також Пандіт Неру. Віцекороль лорд Монтбеттен димісію прийняв.

* ЖЕНЕВА. (БВС). 7 липня. Югославський уряд повідомив, що виходить із складу членів міжнародної Організації праці.

* ШАНХАЙ. (РШТ). Альянтська далекохідна комісія призначила Китаєві 45% тимчасових японських відшкодувань.

* ЛОНДОН. (РШТ). На пост советського амбасадора в Індії призначено І. Майського, колишнього советського амбасадора в Лондоні. На думку англійських офіційних кіл, вибір Майського показує, якої ваги надає СССР своїй амбасаді в Індії.

* ВАШІНГТОН. (ГА). 7 липня. Маршальські, Маріанські і Каролінські острови, що до війни належали Японії, переходять під американську опіку.

* МОСКВА. (БВС). 7 липня. Між СССР і Польщею укладено торговельну угоду. Незабаром мають її ратифікувати.

* СЕОЛ. (ДПД-Ройтер). Американсько-советські переговори в справі утворення тимчасового уряду в Кореї натрапили на нові серйозні труднощі, сказав шеф американської делегації ген. майор А. Бравін.

* РИМ. (Дена). Як повідомляла французька агенція АФП, у Римі засновано нову політичну партію, що ставить собі за мету гуртувати навколо себе боеві сили Італії для боротьби з комуністичною ідеологією і її методами. „Партія національного пробудження“ — така її назва.

* НЬЮ-ІОРК. (АДН). В рамках міжнародного обміну студентів і викладачів між США і Європою заплановано обмін 8 тисячами осіб.

* БУЕНОС-АЙРЕС. (АП). Аргентинський уряд повідомив, що надалі він відсилатиме назад кожного пасажирів, що „зайдем“ прибуде до Аргентини. Протягом останніх місяців з європейських портів до Аргентини прибули в такий спосіб приблизно 100 „пасажирів“.

* ЛОНДОН. (БВС). 7 липня. Як повідомили з Шанхаю, понад 7 тис. советських громадян повертаються з Китаю на свою батьківщину.

* НЬЮ-ІОРК. (РШТ). 8 липня. Австрія звернулася до ОН з проханням прийняти її в члени Об'єднаних Націй.

* БУКАРЕШТ. (БВС). 7 липня. Англійські й американські нафтові компанії вислали до румунського уряду протест проти залякування їх службовців. Уряд закликає працівникам англійських і американських компаній в Румунії саботаж і недемократичність і під цим претекстом змушує їх залишати працю. Звільняють здебільшого інженерів, головних бухгалтерів, заводувачів склепами тощо. Вся ця „чистка“ провадиться для того, щоб викликати серед робітників і службовців апатію і паралізувати роботу компаній.

Слово на дорогу

По таборах ми були зібраною обставинами масою, а тому не говорили чогось єдиного і єдиного.

Становище всіх нас спільне. Незалежно від того, хто з яких країн походив, під яким режимом жив досі, незалежно від різниці соціальної, релігійної, ми всі є частиною однієї нації, що виявила свою незгоду з існуючим на наших рідних землях чужим окупаційним режимом. А цим ми виявили незгоду з тим режимом і всього нашого народу, задемонстрували її перед світом.

Ми маємо і спільну мету — позбутися того окупаційного режиму, здобути уже третій раз зруйновану ворогом нашу незалежну державу.

І все таки наше і спільне становище і спільна мета не робить з нас єдиної і єдиної громади. Не будемо тут нарікати на нашу нижчість і говорити про брак у нас розуму, досвіду тощо. Отже не будемо впадати в психозу меншвартісного раба, ломити в розпачі руки над головою і нарікати на таку нашу долю, і прирікати собі й надалі становище нижчих, мовляв — не доследи!

Для єдності органічної — мало об'єктивного і суб'єктивного становища. Потрібна ще й єдність духовна — внутрішня. А ця внутрішня духовна єдність не здобувається за наказом згори, як це дехто з нас по своїй убогості і простоті пробував робити.

Що ж творить духовну єдність? А звідси — і єдність взагалі.

Може буде ясніша відповідь, коли скажемо — що нас роз'єднує.

Причиною нашої розбіжності взагалі є наша соціальна розбіжність. Вона творить і розбіжність духовну. Соціальна сторона творить нашу природу — душу нашу формує, отже творить нас самих і саме такими, а не іншими, і від неї — від своєї природи — ми не втечемо, як від тіні своєї, бо не можна втекти від самого себе. Самозрозуміло, що соціальна диференція не творить зла для нації. Навпаки, висока розвиненість станів, їхня зрілість означає зрілість нації взагалі. Народи і нації терплять від недозрілості своїх соціальних верств. Ця незрілість нашого селянства і робітництва в революцію 1917 р. була причиною довготривалої громадянської війни в Україні і нарешті — сприяла втраті нашої державності.

Ми, як національне середовище, ще й тепер не усвідомлюємо себе через чітко окреслені соціальні верстви нашого суспільства. Коротше, ми мусимо мати добре розвинені

трудова соціальна верства: робітництва, селянства, інтелігенції, щоб наша національна справа спиралася не взагалі на маси, а на міцно зорганізоване суспільство. Ось на цьому ґрунті і будемо ми мати духовну єдність — національну єдність, а не безформність, над якою мов заворожені б'ємося.

Як соціальна нерозвиненість веде до національної слабости, так декласованість веде до національного розкладу і суспільного звородіння взагалі.

Майбутнє нації нашої тепер лежить на її трудящих верствах! Їх здорове становище забезпечує нам успіх у боротьбі за державу.

Ось такий соціологічний відступ ми зробили для того, щоб на його тлі сказати своє слово на дорогу нашим землякам, які виїхали і виїжджатимуть на працю до інших країн.

Уже те, що ці люди перші свідомо визнавали за потребу жити трудовим життям, запевняє нас в тому, що ми своє слово скажемо до свідомого і морально здорового елемента, який є нашою національною силою.

Ми були б пропащим поколінням, коли б були тільки запереченням пануючого на наших рідних землях режиму, запровадженого чужою нам національно і духовно силою і не мала б своєї концепції, що оформлює нас як прогресивну суспільну силу, оформлює наш ідеал, якого ми прагнемо. Уже одно наше становище — хочемо ми цього чи ні — ставить нас в позицію боротьби з ворогом, що окупував наші землі. Наші свободолюбні зусилля будуть високими і святими, коли матимуть під собою життєвий ідейний зміст. Ми є нація прогресивна своїми соціально-економічними і світоглядними засадами. Це — засади трудящого суспільства.

Без глибокої ідейної настанови, що опановує нами і спрямовує кожен наш крок, кожен дію в ім'я свого народу, нас легко буде збивати з вірного шляху на манівці.

Ми не можемо бути вольонтерами чужих систем, а тільки — солдатами за загальнолюдські права для свого народу.

Ідучи на працю до передових європейських країн з розвиненим і організованим робітництвом, ми маємо велику нагоду пройти високу соціальну школу. Змішати себе соціально, стати високого рівня національним українським робітництвом — це ставить перед нами життя. Може на нашу долю випало творити на еміграції категорію національного робітництва. А нам потрібно, щоб український робітник мав своє власне

ім'я в світі, своє пошанування і вартість суспільну.

Як не можемо бути чужими вольонтерами — так само не можемо стати штрайкбрехерами у чужих наймах чи клієнтурою в чужих руках. А це означає не йти до звородіння, до становища декласованого елемента, що служить усім, хто платить, служить і проти своїх.

Не даймося виродитись в шукачів вигод особистих і тільки. Уже більше позитивного у наших розсвирені політиканстві, аніж у тихому і мирному відлежуванні колодою. Ми не схвалюємо всього, і злочинно неприпустимі речі, що мали місце між нами по таборах. Це лишаємо за межами можливого.

Маємо жити своїм національним духовним життям.

В засаді ми не є шовіністами, не можемо бути такими по своїй природі — бо хто борониться від чужої експансії, культивує її розвиваючи свої національні традиції, той же не є ненавистником чужого. Але ми не можемо бути обмеженими національними примітивами, що з полудню на очах не шанують чужого. Шануючи своє, поважаймо і чуже. І настільки високо поважатимемо чуже, наскільки, цим самим ставимо високо своє рідне — свою культуру, побут, національні святощі — ставимо так високо самих себе, стаємо гідними того, щоб нас шанували.

Не сміємо розгубитися між іншими народами, розгубитися по світу. Творити свої власні організації суспільної опіки є першим завданням, а далі налагодити зв'язки з українськими організаціями в світі — друге і невідкладне.

Маємо бути в контакті і добрій співпраці з робітничими організаціями, з професійними спілками, зробити нашу державно-визвольну справу популярною в робітничих колах світу. Для нас тут є цілий великий і потужний фронт національний.

І ми, українські робітники, що ставемо шахтарями, майстрами на заводах, є солдатами цього відповідального фронту. Хай нам буде зрозумілим, хай ми побачимо, що може бути дано відкрити і тут нашу Україну. Ми ідемо її відкривати у цілому невідомому ще для нашої національної історії світі — у світі трудящих, що є могутньою силою того нового ладу, який народжується у нас перед очима, який є майбутнім і для нашої держави. П. ЛИМАР.

Гості на засіданні економічної Ради. На фото: Посередній обидва керівники двозонного контрольного Відділу. Зліва — генерал-лейтенант Мек Ріді (Англія), праворуч від нього — генерал К. Едкок (США). (Дена-Більд).

Чи забезпечено харчуванням світ?

Це питання хвилює на всіх краях світу, але не меншою мірою й постачальників харчових продуктів. Як відомо, в Європі тепер перебувають американські міністри торгівлі п. Гарріман і хліборобства Андерсен із своїми штабами, які вивчають спеціально харчовий стан Європи. Незабаром у Парижі має відбутись т. зв. пшенична конференція з участю американського міністра хліборобства, а по суті, це конференція в справі постачання хліба для країн світу.

Про завдання цієї конференції повідомляє часопис „Ernährungsdienst“, що його видають Об'єднані військові управління США і Англії в Бравшвайзі, а саме: ця конференція має на меті вивчити потреби, встановити зернову продукцію країн і її розподілити.

Генеральний секретар ФАО (Міжнародної харчової організації) видатніший знавець харчових справ світу Д. А. Фітцджеральд заявляє, що наявна харчова криза в Європі триватиме ще 5 міс., а після того наступить деяке полегшення, хоч зовсім кризи ліквідовано не буде: старі приділи на хліб повинні залишатися в силі. Дві країни — СССР і Аргентина, які можуть спричинитися до зменшення

голоду в світі, не є учасниками ФАО.

Як з'ясується, США цього року мають експортувати 14-15 млн. тонн харчових продуктів, а справжня потреба західної Європи становить 20 млн. тонн. Є надія, що Аргентина допомагатиме також європейським країнам. Якщо вдасться збільшити експорт хліба й інших харчових продуктів з Канади, Австралії і Аргентини, харчовий стан світу може поліпшитися. Але такої певності немає, тому країни, зокрема Німеччина, мусять збільшити свою продукцію. Америка зможе вивозити свої лишки, не на шкоду своїм споживачам.

Є відомості, що врожай кукурудзи в Аргентині на 4 млн. тонн більший ніж передбачалося, тому можна розраховувати на їх експорт.

За даними англійських часописів, в СССР цього року передбачається такий великий врожай пшениці, що навіть Сталін запропонував Англії продати частину лишків.

США, як подають часописи, збільшили виріб сухого молока, зокрема, „Magermilch-у“ і постачатимуть до Німеччини. В. К.

Люди, відірвані від кореня

РЕПАТРИАЦІЯ, ПЕРЕСЕЛЕННЯ І ПРО

У двох останніх числах позапартійного англійського тижневика „Тайм енд Тайд“ вміщено довшу статтю Тр. Філіпса, в якій докладно обговорюється питання т. зв. ДП і втікачів. Подаємо переклад тієї статті, подекуди скоротивши її.

Нема сьогодні проблеми, що в довершать самогубства, ніж вер- нуться додому.

Нам і не треба починати критику у ворожому тоні, а треба знати тільки деякі факти у властивій перспективі. Чому є взагалі втікачі й чому цей мільйон втікачів є в наших просторах? Небувалим ще дотепер фактом в історії Росії є те, що сотки тисяч горожан Советського Союзу, звільнені з таборів воєнних полонених і з невірницьких таборів праці, відмовились вертатися до переможених своїх країн. Росіяни, будучи незвичайно передбачливі, знали вже заздалегдь, що воно так станеться. Вже на конференції в Ялті, в лютому 1945 р., вони обстоювали, щоб західні держави, не визнаючись на цьому гаразд, визнали за Сове- тами право, незнане дотепер в за- хідній цивілізації, репатріювати си- лою советських громадян. Це не було вміщене в одній з дев'яток точок „Ялтинського плану“, що його підписали й оголосили три вели-

25-го червня 1947 р. у Франкфурті над Майном відкрилися засідання економічної Ради англо-американської зони.

На фото: Під час відкриття першого засідання. За столом на першому плані сидять члени виконавчого комітету Ради. (Дена-Більд).

кодержави в Ялті 13-го лютого 1945 р. Це було змістом таємного військового договору. При кінці війни у Західній Європі хапали советських горожан, саджали їх під охороною у поїзди і, не зважаючи на численні самогубства, вислали їх на схід, не конче до їх домів.

Але чому й решта втікачів, що не є росіянами або горожанами советської імперії, — а їх у Західній Європі є ще мільйон, — не хоче вертатися? Більшість з них це люди, що визнають у житті християнську етику й римські традиції заповіді. Вони, слідуючи за розвитком подій, твердять — правильно чи неправильно — що комуністичні кліки вхопили до рук владу в їх краях і цілковито заперечують зазначені вище обидва принципи. Вони — правильно чи неправильно — вірять, що їх дітей виховали б вкінці незгідно з етичними засадами і впоїли б в них основи суперечливого поняття справедливості. Велика більшість тих втікачів — це робітники. Ті, що їх „репатріювали“ і їм вдалося втекти знову на захід, мабуть, упевнили себе у своїх поглядах.

Інший особливий випадок — це українці з південної Польщі, а їх близько п'ятих мільйонів. Історичні події кажуть, що їх прилучила до себе советська імперія в 1940 р., на

3 нагоди II-го з'їзду СУЖ'у

Хор „Україна“ перед американцями

Моя думка була, і такою вона залишається, що українство цілого світу поза Советами повинно мати по одній центральній установі з кожної ділянки його життя. Журналістика не повинна творити тут ніякого винятку. Більшість українського громадянства натомість бажає бути розділеним. І що ж я можу тут комуся порадити?

Гене́за такого розділення лежить у т. зв. українських політичних групах і партіях. Кажу свідомо — так званих, бо справжніх партій політичних ми не маємо і вони на такий у такому вигляді не потрібні. Було б довго і зайво ці мої слова доказувати, бо вони однакові не дійдуть до свідомості більшості. Скажу тільки: ні одна з наших політичних груп не має своєї ідеологічної підмурівки у своїх „програмах“. Всі твердять те саме і навіть тими самими словами. Так само з Києва ми чуємо ті самі міркування. Нікого з нас там не ділять і коли ще раз пригадати Тичину, то вийде, що там є тільки „всіх панів до д'ної ями“. Ми всі тут на еміграції творимо одну політичну партію і нею є наша велика еміграція. Її загальна програма — це створення однієї незалежної і вільної батьківщини для нас всіх. Є тільки між лею старші, молодші, рухливіші і менш рухливі, розумніші і менш розумні. Але таке явище зумовила сама природа і не можемо тут нічого політати.

Що нам потрібно, це бути організованими, живими політично і творчо діючими. Для цього потребуємо організації всіх ділянок. Потребуємо доцільного, організуючого і формуючого керівництва. Потребуємо зосередження всіх творчих зусиль в певних центрах.

Це ніякі відкриття. Це ті основні і земинучі передумови кожної планованої роботи. Всі наші люди це очевидно розуміють, але не всі мають силу волі, почуття міри і почуття відповідальності, щоб це своє розуміння перевести в практичний чин. Передовсім дуже підкреслено не можуть дійти до практичної мети ті, яким, здавалося б, повинно найбільше на цьому залежати... Наші політичні угруповання

що творять політичну насиченість української дійсності, подивудіною впертістю не можуть знайти потрібного рішення. Вони стоять на таких невідповідних і незрозумілих для наших відносин позиціях, що це вже перестає бути жартом, а набарає рис національної трагедії.

І годі про це мовчати. Є безліч слів, що вимагають бути сказаними. Мовчанка тут нічого не допоможе. Мусимо думати, казати і так само мусимо від потрібних слів негайно переходити до потрібного діла. Мусимо мати організації всеукраїнського і надпартійного характеру, що стали б дійсними клітинами організованої цілості народу. Треба організації не для груп, а для цілості. Треба поважаних, творчих і абсолютно авторитетних органів діючого національного організму.

З такими думками я попав рік тому на засідання ініціативної групи по скликанню першого з'їзду українських журналістів. Я там подавав думки, що не гаразд керуватись пристрастями групи чи груп. Мені здавалося, що треба уникати всього, що хоч в дрібницях могло б викликати зайві ускладнення. Мені також здавалося, що ширість, добра воля і почуття обов'язку перед майбутнім в таких випадках є куди важливішими складниками роботи, ніж амбіції груп чи одиниць. Цілу свою роботу я намагався скерувати в напрямку паралізування якраз тих групових амбіцій.

Бо хто хоч трохи орієнтується в наших обставинах, хто хоч трохи знайомий з психологією українця, тому відразу було б видно, що самі початки організації вже мали нездорове підложжя. Не будемо їх розбирати в подробицях, як також не будемо шукати тих винуватих.

Це нам сьогодні дуже мало допоможе. По-моєму винні обидві сторони, що викликали конфлікт. Причиною такого конфлікту у нас є завжди те саме: брак політичного мислення і брак більшого, глибокого відчуття дійсності. У нас помічається надзвичайна тіснота, відруховість. Мало також звичайного доброго тону в поводженні, що в таких випадках є кінцевим.

Не поміг також мій реферат на першому з'їзді „Проблема синтезу“. Його прослухали з увагою, він, як мені здається, спричинився до якого-такого закінчення з'їзду, але вже на другий день все було забуто, події пішли своєю второваною і трафаретною дорогою. Все було прозоро, ясно і нікому не могло бути сумніву, що така організація, як одна діюча одиниця існувати не може.

Сьогодні, по рокові, ми бачимо дійсність трохи іншими очима. Пройде ще рік і можливо ці речі будуть вилаватися нам ще виразнішими. Хочеться вірити, що ми не залишимося на півдорозі до доброго і потрібного. Нині з усіх боків чуємо радісніші вісті про різного роду об'єднання, злиття, договорення. Дуже було б на часі, щоб і журналісти витягнули належні консеквенції. Було б вказаним, щоб

Спілка Українських Журналістів була єдиною всеукраїнською і надпартійною організацією цього роду. Було б також вказаним, щоб ті і там ті, добрі і менш добрі, прийшли до думки, що не важко, хто ту організацію поклав до життя. Важко, щоб вона була порядною організацією з порядним і діловим провідом на чолі. І коли мені буде вільно висловитись до кінця, то я зовсім переконаний, що ті „різниці“, що нас ділять, є такі непереконливі, що навіть смішно про них поважно говорити. Думаю, що наші журналісти можуть спокійно сидіти один біля одного і зовсім забути, до якої партії він там десь належить. Від того не будуть страждати ані його інтереси, ані інтереси його партії. Взаємотолеранція в наш час і в нашому становищі без найменшого сумніву потрібніша, ніж та дивна безгрунтова „ворожість“.

І вихід із становища є. Це — поєднання сил. Це співпраця. Це мудре і доцільне узгодження всіх творчих і діючих сил народу. Маємо великі, страшні своїми наслідками турботи. У пресі читаємо про змагання наших синів, братів за право і свободу на рідних наших землях. Там нема часу думати — хто і до кого належить. Там летиться свята кров наших найближчих за нашу

На запрошення Головної Квартири американської армії в Європі хор „Україна“ під кер. проф. Нестора дав кілька показових концертів української пісні для командного складу американської армії. Концерти знайшли високу оцінку в американців.

Цими днями керівники містського відділу Головної Квартири спеціально прибули до табору, де перебуває хор „Україна“, і, прослухавши зразки багатого репертуару хору, уклали з проф. Нестором умову, за якою хор

1-го серпня п. р. протягом 2-3 місяців в 30 містах американської зони, за пільгом Головної Квартири, дасть по 1-2 концерти в кожному

місті. Авдиторію слухачів складатимуть американські воїни та ті, що їх обслуговують. Програма концертів складатиметься переважно з українських народних пісень та творів українських композиторів; частково також будуть виконані зразки з сучасної та світової творчості. За цей час в більших містах як Бремен, Франкфурт, Гайдельберг, Мюнхен, Штутгарт — хор дасть великі радіо-концерти широкої трансляції. Наспівані будуть також патефонні платівки. Всю матеріальну і технічну частину подорожі бере на себе Головна Квартира. Художньо-репертуарний бік доручено проф. Несторові. Хор виїздить в складі 45 співаків.

Викрадають людей із Відня

ВІДЕНЬ. (ЮП). 6 липня. Австрійський міністр внутрішніх справ О. Гельмер 4-го липня заявив перед австрійським парламентом, що союветська окупаційна влада заборонила австрійським чинникам подавати австрійським урядовим установам (якщо союветська окупаційна влада не видасть на це спеціального дозволу) повідомлення про викрадення австрійських громадян. Гельмер твердить, що протягом останніх тижнів невідомі люди в союветських уніформах викрали 11 осіб. Однак, це число набагато більше, бо австрійське міністерство внутрішніх справ одержувало повідомлення не про всі такі випадки. Не зважаючи на багаторазові спроби, австрійським урядовим установам досі не пощастило довідатися від союветських чинників про причини викрадення таких осіб. Ці події викликали серед австрійського населення величезне занепокоєння; австрійській поліції навіть зовсім не дозволено втручатися, якщо викрадачі будуть в альянтській уніформі.

В розмові з кореспондентом агенції ІНС австрійський бундесканцлер д-р Л. Фігель категорично відкинув союветські твердження, нібито США намагаються „доларовою дипломатією“ накинати Австрії політичні умови. Д-р Фігель беззастережно висловився за Маршалів план відбудови Європи. Американський міністр закордонних справ Маршал сказав австрійському амбасадорові у Вашингтоні, що Австрія, треба сподіватись, одержить достатню допомогу в рамках 350-мільйонів доларів американської допомоги. Австрія одержуватиме також американське вугілля.

Улас САМЧУК.

підставі пакту з „німецьким націонал-соціалістичним робітничим урядом, а потім прилучено їх вдруге на підставі підбю 1945 р. Ніколи в історії ці люди (з Галичини) чи їх предки не були горожанами Росії або Союветського Союзу, що домагається тепер їх „повороту“.

Як ставляться три великодержави до цього мільйона втікачів? Їх наставлення з'ясував один позапартійний британський часопис у звіті про перші збори Об'єднаних Націй у Лондоні 13-го лютого 1946 р. трьома змістовними реченнями:

Пані Рузвелт (США) „вимовно покликувалась на права втікачів, що на їх підставі вони ж самі мають зробити вибір... (і) її широко вітали...“

Пан Г. Мек Ніл (Великобританія) „заступав погляд, що має бути збережене право азілю... (і) „ми є горді за багатьох втікачів, що ім ми дали азілю, а я найбільш гордий за Карла Маркса...“

П. Вишинський (СССР) на це сказав: „Свободу треба обмежити“.

Становище, що його зайняв британський представник, мало такий наслідок, що більшість теперішніх втікачів у британській зоні вважали за неможливе залишити британську опіку з подібних причин, як це робили перед 1914 р. втікачі Маркс і Ленін, що не хотіли вийти з-під

британської опіки щоб їх не репатріювали. Це тільки засада і висновок, що про них тут згадуємо. Проблема втікачів не можна розглядати у якійсь належній перспективі, не усвідомлюючи собі, що цей мільйон союветських втікачів (10% цілості) — це тільки крапля у світовій поведі людей, що стали бездомними й заперотореними за часів війни. У союветській імперії є їх близько 25 мільйонів. У Німеччині, що в ній яких 3/4 з 63-х найбільших міст лежать в руїнах, бездомних є найменше 20 мільйонів. У Китаї їх є понад 25 мільйонів. Коли дивимось на це з економічного погляду, — це люди без засобів, щоб купувати спроважувані предмети (напр., з Британії, що змушена „вивозити або згинуть“). Економічна відбудова світу, так само як і світовий мир, дедалі більше стає неподільною. З уваги на це і з уваги на потребу в світі праці, „проблема“ втікачів треба б було приділяти більше уваги, ніж досі.

При кінці червня відповідальність над втікачами перейме від УНРРА і Міжурядового Комітету для втікачів, спадкоємця женеєвського Бюро Нансена і Свіанського комітету, Міжнародної Організації Втікачів (ІРО, осілок у Женеві). З Великої Трійки Союветський Союз не є членом Міжурядового Комітету для

втікачів. СССР є членом УНРРА, хоч, очевидно, не дає жадного вкладу. Платники податків країн, що говорять по-англійськи, впили до УНРРА більше 900 млн. стерлінгів. Велику частину з того роздано явним протибританським і протиамериканським режимам у Східній Європі, хоч народи наших країн самі того дуже потребують. Амбасадор США у Польщі, що недавно уступив із свого становища, ствердив, куди йшли харчі й інші доставки УНРРА (УНРРА, що правда, це заперечувала), що їх давала комуністичному урядові Польщі. Звіт Найвищої Ради Югославії, обговорюючи державні доходи на 1946 р. говорить, впродовж одного року держава одержала від УНРРА 10 тис. млн. динарів допомоги. (На 1 фунт стерлінг. йде біля 220 динарів).

Поки ІРО могло розвинути повну діяльність, 15 держав, членів ОН, мусіли зобов'язатись що впалять членські внески, а 75% фондів мусіли бути забезпечені безумовно. В половині травня 16 держав підписали зобов'язання умовно і склали застереження щодо 75% фондів під застереженням, що зобов'язання ці будуть ратифіковані. Приймається, що ІРО створено воно готове до праці. Без застережень підписали умову щодо 1

Австралія, Китай, Ісландія, Нова Зеландія і Великобританія. Із застереженнями підписали Бельгія, Канада, Домініканська республіка, Франція, Гватемала, Гондурас, Ліберія, Голландія, Норвегія і США. Всі ці держави належать до західного світу. Жадна держава союветського блоку не прийняла запрошення.

Союветські режими. Східної Європи дивляться на втікачів, що не хочуть вертатися, як на „реакціонерів“, фашистів тобто не-комуністів і таких, що їх не можна зробити комуністами.

(Далі буде в наступному числі)

З англійського переклав Я. ВІЛЬШЕНКО.

Хто найшвидший кельнер Парижу?.. З початком червня на вулицях Парижу відбувається традиційне змагання паризьких кельнерів за титул швидшого кельнера Парижу.

На фото: Жонглюючи тацю з пляшкою коньяку, кожен учасникмагається бути найшвидшим і тим самим найдогідливішим.

(Дена-ІНП-Більд).

Гріхи безконечні...

(З приводу большевицької критики роману Петра Панча „Запорожці“)

Історичні факти в руках справжнього мистця, хоч як би він не був змушований препарувати їх в „боду“ дивовижному „принципові партійності“, що його, зокрема, гвалтовно накладають кожному творцеві політрику від мистецтва, дають завжди образи і картини минулого, сповнені духом глибоко переконливої історичної правди. Цю аксіому, красномовно підкріплену тисячами непримиримих пам'яток світової культури, настійливо і послідовно пробують заперечити большевицькі критики і мистецтвознавці.

Микола Хвильовий казав, що „прогрес мистецтва доводять факти, а не логічні доводи“. Цим і тільки цим можна пояснити, що найбільш, здавалося б, видресовані в большевицькому дусі мистці не можуть утекти від історичної правди і припускають найстрашнішу „ересь“, не приписово партійного відтворення дійсності. Саме тому Іван Грозний у Айзенштайна не дає підстав для виправдання сталінської політики вимордовування й винищення тисяч його партійних противників і мільйонів невинних людей, принесених в жертву фантастичній ідеї всесвітнього панування Росії, саме тому твори відомого сатирика Михайла Зощенка спеціальною постановою ЦК большевицької партії названо „пошлим пасквілем на советський бит і на советських людей“, саме тому ряд українських письменників і літературознавців у своїх повесених творах спеціально підкреслюють моменти національного, а не вузько-класового характеру, саме тому один з крапів українських прозаїків Петро Панч у новому романі „Запорожці“, забув — як про те висловлюється рецензент „Радянської України“, — принципи партійності.

Попробуємо за рецензією „Радянської України“ коротенько зreferувати ті „смертні гріхи“, що їх допустив Петро Панч.

Свій роман автор присвятив одній з найвизначніших епох в історії українського народу — епосі визвольної боротьби, що розгорнулася в середині XVII століття під керівництвом славного Богдана Хмельницького. Ця боротьба, як відомо, привела до лихої пам'яті днів Переяслава 1654 року.

Перший „гріх“ письменника полягає в тому, що (цитуюмо за „Радянською Україною“, стаття Л. Жаданова і Б. Мілявського в числі від 18 травня 1947 р.), „замість споконвічного тяжіння трудящих двох братерських народів до об'єднання, на перший план письменник висуває минулі воєно-політичні міркування даного моменту“ (підкреслення наше — Н. У.).

Цю письменникову тезу повторюють, так чи так модифікуючи, головні персонажі роману. Так, наприклад, Максим Кривонос, що за задумом автора, є свідомим ідеологом визвольного руху, заявляє, що до Москви доведеться приєднатися тільки в тому разі, коли своїми силами поляків прогнати не вдасться:

„А буде несила, з православним царем треба єднатися, а не з бусурманами“.

Загалом образ Кривоноса аж ніяк не вдовольняє большевицьких рецензентів, що хотіли б бачити таким-о холодним „патефоном“, що перегравав би давно відому казку про „адін кателок“. Отже, ставиться вимога формувати минуле з потреб партійної політики тепер. Кривонос, — читаємо ми в рецензії, — це швидше якийсь мандрівний лицар, що заради „добрих подвигов“ блукає по градах і весях, від Атлантичного океану до Чорного моря, а не людини громадського руху (! — Н. У.).

...І всі його дії по підготовці повстання — і поїздка в ліс під Лебедин, побачення з Хмельницьким, напад на хутір Щелковського та ін. — виявляються після цього лише другорядним, розпливчастим фоном головного — любовних пригод Кривоноса.

Наприкінці роману автор і сам, очевидно, відчуває, що з Кривоносом у нього не все гаразд, що його герой забув про важливі справи. Відбувається декларативне навернення на розум героя. Ролю наставника П. Панч дає, як і слід було сподіватися, аж ніяк не народові. Кривоноса переконує взятися, нарешті, за справжнє діло... образ божої матері.

Три крапки перед трьома останніми словами виразно кажуть, що

рецензенти беззастережно виключають таку можливість навіть для людей XVII століття.

Другий „гріх“ автора „Запорожців“, — письменник ігнорує класову боротьбу, „П. Панч старається довести, що польський гніт зовсім знівельював класові інтереси різних суспільних груп українського народу, що тільки національна боротьба визначила зміст народної війни“ (підкреслення наше — Н. У.).

Полковник Кричевський, думкам якого П. Панч явно симпатизує, говорить так ось про українців: „А в русина, коли хочете знати, пан мало відрізняється від слуги, вони не знають пихи, не носять яскравого одягу, вони вкриті славою...“ (підкреслення наше — Н. У.).

Ми чуємо від авторів рецензії, що „...безчинства, як подає письменник, повинні були привести до консолідації всієї української нації в єдине ціле.“

„Будь ти звичайний чи значний козак, — міркує в „Запорожцях“ Богдан Хмельницький, — для Речі Посполитої ти тільки хлоп“.

Нарешті, третій „гріх“ Петра Панча є в тому, що він глибоко проаналізував природу нашого козубейства і барабашівства — національного відступництва — а проаналізувавши його, привчав до ганебного стовпа підлх запреданців. Тих, хто за панську ласку і ласий шматок катував славних січовиків і гайдамаків, тих, що прислугувалися і прислугуються варшавським і московським — усім гатункам і офарбувань — хазяям, тих, що воювали з-за рогу наших вождів, тих, що стріляють з темних кутків нам у спину — катів від діл Кодні до Вінницьких могил.

Характеризуючи кожен із названих „гріхів“ і виносячи загальний присуд („Петро Панч не зміг дотримати партійної точки зору на минулу українську боротьбу, на події, що він їх взявся зобразити“), рецензенти зразу ж шукають джерела, яким можна не лише шахувати майстра, а й при потребі складати обвинувальний висновок: „Слідом за Грушевським“ П. Панч зображує минулі походи запорожців до Криму і Туреччини... Подібні рецензії не пишуться в большевицькій пресі надарма. Чи не підіє Петро Панч разом із своїми „Запорожцями“ на „канавинську роботу“?

Николай УГАРП.

Білоруси на еміграції

27-го червня ц. р. у Міхельсдорфі відбувся з'їзд у справі організації Білоруської Міжтаборової Ради. На з'їзд прибули представники, делегати й гості з різних білоруських таборів та осередків американської зони Німеччини, а саме:

Представники білоруського епископату і духовництва, студентства; делегати білоруських таборів, національних груп та білорусів, що живуть поза таборами.

Після урочистої Служби Божої почалась праця з'їзду, який відразу відзначив, що білоруси досі найгірш зорганізовані, порівняно з іншими національностями американської зони, в наслідок чого незакінчене виділення білорусів у самостійні табори, розпорощеність самих таборів та осередків; відсутність демократично-національного центру, який би всебічно регулював життя білорусів.

Обговоривши становище, з'їзд ухвалив:

1. Зорганізувати на демократичних засадах Білоруську Міжтаборову

ву Раду на американській зоні Німеччини.

2. Визнати вибраний на цьому з'їзді уряд за єдиний орган, що має права репрезентувати білоруські осередки, об'єднані у Б. М. Раді перед американськими установами, ІРО, а також перед організаціями інших національностей. Доручити урядові БМР відповідним чином регулювати окремі галузі життя у білоруських таборах і осередках.

3. Про утворення БМР оповістити серед білоруського громадянства, а також повідомити відповідні установи та організації.

4. Признати зачитаний на З'їзді статут БМР за основу і доручити його остаточне опрацювання урядові БМР.

Після виборів ревізійної комісії і прийняття резолюції у справі окремих питань З'їзд закінчив свою працю.

Осідок уряду Білоруської Міжтаборової Ради є Міхельсдорф бай Кам.

СПОРТ

ЩЕ ОДНА ПЕРЕМОГА!

З липня на німецькому футбольному полі в Пуффенгаузені відбулося змагання між УСТ „Дністер“ (табір Пуффенгаузен) та польською дружиною „Світезь“ (табір Беблінген), яке закінчилося вислідом 6:3 на користь українців. Варто відзначити, що обидві дружини грали завзято і тактовно, використовуючи

майстерну подачу м'яча, а не біганину за ним. Серед гравців відзначився вдалою грою п. Борецький, який забив чотири голи, та п. Куцан, швидкий бігун і поцілювач м'ячем у ворота на далеку відстань, який забив два голи, а також воротар п. Куц, який завзято відбивав м'ячі „стріли“ поляків. А. Б.

РОЗШУКИ

— Анатоль Сидор розшукує дівчину сестру Тоню та Ліду Бредихіну Тоню Півневу. Адреса: „Укр. Вісті“, Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

— Толочин Павло розшукує своїх рідних і знайомих. Відомості надсилати на адресу „Українські Вісті“.

— Рідних і знайомих — Хоменко Григорій. Писати на „Українські Вісті“ для Анатолія.

— Рідні і знайомі відгукніться на адресу „Українські Вісті“ для Посеви Ів.

— Рідні і знайомі відгукніться на адресу „Укр. Вісті“ для Василя Ганжі.

— Рідні і знайомі відгукніться! Гордеева Анастасія і Желябін Кирило Ілліч. Писати на „Українські Вісті“.

— Борецькому Юркові є лист в адміністрації „Українські Вісті“. 8—5

— Ониськовича Миколу — писати на „Українські Вісті“ для Дмитра.

— Родичів та знайомих — Мактаева Марта. Писати: Passau, Sedanstr. 42. 1

— Сина Юру та знайомих — Деркач Михайло з дружиною, (16) Kassel — Oberzwehren, Mattenbergstr. 27. A. Mahrenholz. 7—4

— Нину Локаєнко — Сеня Локаєнко, Dillingen (Donau), Luitpold-Kaserne, Bl. 2, Z. 14. 22—1

— Братів Григорія і Івана К. — Ємель Яків, Hannover, Molkernstr. 28, KZ-Block, Jakiw Jemez. 23—2

— Родичів і знайомих розшукує. Кулич Іван, писати на „УВ“. 24—2

— Брата Анатолія розшукує Ємель Олександр, Rosenheim, Innstr. 93, Jemez Olexandra. 25—2

— Рідних братів із с. Борджова — Захольного Федора і Павла також рідних і знайомих з вищезгаданого села, а також рідну дружину з с. Хороша, Текіновка, Скитки, зродили Драпалоки розшукує Захольний Лука, Галендорф ДП Камп 25 А бай Ватенштедт, Брауншвайг. Брати, рідні і знайомі, відгукніться, є важні новини з рідних земель. 26—2

— Своїх рідних і знайомих — Лідія Енурі. Hallendorf über Braunschweig DP Lager N 25. 30—1

— Швагра Діпка Івана і синів: Діпка Івана, Діпка Михайла; Куновського Миколу, 10. 4. 1 94 року перебували Веркомля Велика — розшукує Куновський Микола. Augsburg, Somme-Kaserne, Bl. 2, st. 8, z. 92. 31—2

ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Подаємо таксу оплати за надрукування оголошень в нашому часописі: 1 стор. — 600 НМ, 1/2 стор. — 350 НМ, 1/4 стор. — 200 НМ, 1/8 стор. — 100 НМ, 1/16 стор. — 50 НМ, 1/32 стор. — 25 НМ. В тексті — 100%, надвішкі.

РОЗШУКИ — 50 пфеніг, за кожне окреме слово.

Належну суму слід надсилати разом з текстом оголошення.

Без попередньої оплати — оголошень друкувати не будемо.

Адміністрація.

Часопис „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ виходить ТРИЧІ НА ТИЖДЕНЬ: у середу, п'ятницю і неділю.

Приймається передплата:

На 1 місяць — 6 НМ

„ 3 „ — 18 НМ

Ціна окремого числа 50 Пф.

Організуйте групову передплату та зголосуйтеся для кольпортажу. — Кольпортаж знизка 20%. — У справах передплати, одержування часопису, зміни адреси тощо — звертатися листово і особисто до Адміністрації.

Administration „Ukrainiski Wisti“ Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Видавничу Спілка

„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ.

Головний редактор Ів. БАГРЯНИЙ.

Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи, а з приводу невміщених дописів листується лише в особливих випадках. — Дописи і листи в справах редакційних адресувати не окремим редакторам, а Редакції:

Redaktion „Ukrainiski Wisti“

Neu-Ulm, Ludwigstraße 10.

Редактори приймають особисто в українському таборі Н. Ульму — Блок „А“, від 8—12 год. щоденно, крім суботи.

Authorized by Information

Control Division

Druck: — Ukrainische Zeitung Neu-Ulm — Ludwigstraße 10.

Організація без внутрішньої боротьби

Надзвичайно приємно було почути з уст голови Товариства Українських Політв'язнів проф. д-ра Герасименка, що не, мабуть, одинока українська організація, в якій від самого початку її існування не було внутрішнього тертя і боротьби. Правдивість його слів була підтверджена самим П. з'їздом цього Т-ва, який відбувся 1. липня ц. р. в Мюнхені, за великої участі делегатів, які ідеологічно належать до різних політичних угруповань. Почесним головою з'їзду одностайно обрано приязного ген. М. Капустянського, а головою з'їзду д-ра С. Росоху, голову Обласної Філії ТУПВ в Регенсбургу. До президії з'їзду увійшли: заступник голови проф. Олексів, секретарі: ред. С. Никорович і о. проф. К. Данилевський.

Звіти функціонерів уступаючи Управлінню і короткі були, але зате змістовні і яскраво зreferували про працю т-ва, яку було можна досягнути в тяжких організаційних початках, без потрібних фінансових та інших середників. Тільки за останні три місяці т-во зробило на дальших 150 членів. Дійсних членів т-во має 727, які проживають в тюрмах і концтаборах в сумі понад 1400 лід під різними окупаційними режимами. Між ними є з присудами смерті, а ще більше з присудами довічної в'язниці. Т-во має ще понад 1000 кандидатів, які ще не перейшли належної перевірки. 58% всо-

го членства творять селяни й робітники. Решта інтелігенція різних фахів. Як бачимо та пропорція є на шкоду інтелігенції, яку ворог в першій черзі намагається винищити! З 10 філій т-ва, мюнхенська і регенсбурзька філії мають самі понад 100 членів. Цю останню, організаційний референт означив за найкраще зорганізовану і діяльну, що може послужити взірцем для інших. Дотепер уділено 81 особі допомоги на суму 10,718 нм. Допомоговий фонд ще має 8.000 нм. Крім видавничої діяльності, т-во займалося ще збиранням матеріалів для української мартирології. Розшукова комісія т-ва тільки в самому Дахав збрала біля 12 тисяч українських імен (бо українська національність не була ведена в німецьких концтаборах, тільки державна належність), які там сиділи, переходили або загинули. Але це не перешкоджає нашим ворогам, щоб українців означувати, як фашистів, колаборантів з німцями.

В дискусії над звітами, яка була дуже творчою і високого рівня, взяло участь 18 делегатів. Головні думки її можна звести до наступного: Приєднати для ТУПВ дальших членів. Кожний член, так як уміє, повинен написати свої спогади. Опрацювати їх мали б наші письменники і журналісти. Більше внутрішньої і зовнішньої пропаганди. Зв'язки з політв'язнями інших народів. Треба розгорнути сві-

тові українську „Білу Книгу“. Інші думки й побажання висловлені в одностайно прийнятих пропозиціях і резолюціях.

Завдяки вмілому веденню, з'їзд проходив надзвичайно спокійно і достойно. Вітали його голова ОПУЕ на Мюнхен проф. Корсунський, секретар Інстит. Української Мартирології мгр. Оренчук і кореспондент канадського „Нового Шляху“ ред. Мадків. Головою т-ва поновно обрано проф. д-ра Герасименка. Між іншими членами керівних органів т-ва надбудемо такі імена: ген. М. Капустянський, д-р Лев Ганкевич, д-р С. Росоха, проф. Олексів, ред. Курдик, проф. Гришко, проф. інж. Стратієнко, проф. Барвський, ред. С. Никорович, о. проф. Данилевський і т. д. Вповні погоджуємося і підтримуємо слова одного з дискусійців: Політв'язні не претендують на особливу пошану і подяку з боку громадянства за те, що вони терпіли, але кінце потребують підтримки в їхній дальшій визвольній праці й боротьбі. І ми певні, що українські політв'язні таку підтримку отримають від нашого громадянства. Буде вона як моральна, так і матеріальна. З'їзд закінчився пізно увечері, бо при його кінці ще спеціально обговорювалося справу зовнішньої української пропаганди. Око.